

Ἡ τετάρτη σελὶς πρακτικὰ τῆς Βουλῆς.

ΔΕΥΤΕΡΑ.—Λίαν σοβαρὰ ἐπέρχονται συμβάντα ἐν τῇ ἐπάνω τῇ βουλῇ καὶ ἐνθουσιάζουν πάντα. Τὸ ὑπουργεῖον ἐν αὐτῇ σφοδρότατα κλονεῖται, ὁ τέως ἐκ τῶν φίλων τοῦ Μπουγγράκος τὸ ἀρνεῖται, ἀποχωρῶν τῆς δεξιᾶς μετὰ τῶν σφυρικτρῶν του, τῆς στιβαρᾶς μαγκούρας του καὶ ἄλλων ὁπαδῶν του. Τὸ πρᾶγμα εὐχαρίστησιν, ἵστούς Ἡμετέροϋς φέρει, πρὸ πάντων δ' ὁ Θεόδωρος ἀγάλλεται καὶ χαίρει.

Κάτω βουλή.—Παρὶ vosseur ἀνοίγεται κουβέντα...
Εἰς βουλευτῆς ἐπερωτᾷ: Τί πίνει, ρῶμι, μέντα, κονιάκ, ἀνέντι ἢ θερμούτ; Καὶ πάλιν ἕνας ἄλλος:
—Φραντσέζος εἶναι ἀραγε ἡ μήπως ἦναι γάλλος;
—Πῶς βρῖσκει τὴν πατρίδα μας; . . . ὁ Πετμεζᾶς φωνάζει:
—πῶς βρῖσκει καὶ τὰ γαλλικά τοῦ εὐσεβοῦς Καζάζη;

Τὰ λόγι' αὐτὰ τὸν κύριον Τρικουίτην ἐρεθίζουσιν καὶ μετὰ δύο λέξεις ἀπαντᾷ νὰ μὴ τοῦ τὸν σκοτίζουσιν δὲν ἐννοεῖ δι' ὅλ' αὐτὰ λόγον ποτὲ νὰ δώσῃ καὶ ὡς φαίνεται οἱ κύριοι ἔχουν κοκόρου γνῶσι.

ΤΡΙΤΗ.—Σφοδρὰ συζήτησις ἐν τῇ βουλῇ τῶν λόρδων. Οἱ τέως φίλοι πλάνονται ὡς ὁ Μαχθῆς καὶ ὁ Γόρδων.
Μπουγγράκος (ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ἐλευθερίου)
—Ὡς πότε θάσαι κνώδαλο τοῦ θερμοῦπουργεῖου;
ὡς πότε θάσαι σύντροφος μ' ἐκεῖνα τὰ χαϊβάνια...
ντροπή σου πῶς νὰ κυνηγᾷς μαχαίρια καὶ χαβάνια...
Δὲν βλέπεις τὴν πατρίδα μας πῶς ἔχει καταντήση,
δὲν βλέπεις πῶς ψυχομαχᾷ καὶ ἀδύνατον νὰ ζήσῃ;
Ἐλευθερίου—Ἐγίνες, ὡς βλέπω, πατριώτης...
Μπουγγράκος—Ἐνῶ εἰμίνες σὺν πρώτα σὺ προδότης...
Ἐλευθερίου—Μάζεψε τὰ λόγια σου λιγάκι...
Μπουγγράκος (Στρίβει ἀγρία τὸ μαῦρο του μουστάκι).
Ἐλευθερίου... (Ἐξαφνα μετὰ δύναμι σφυρίζει
καὶ ἐκ λόρδων πρωθυπουργικῶν ὅλ' ἡ βουλή γεμίζει).
Συγκρούονται καὶ γίνεται μεγάλη φασαρία,
ἐξέρχεται δὲ νικητῆς ἢ πλειονοψηφία.

Κάτω βουλή.—Συζήτησις ἐπὶ νομοσχεδίων,
ἔξω λακάδα γιὰ θεούς, καὶ μέσα κρῦον, κρῦον.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Ὁ Ζυγομαλᾶς ἐκ Κρήτης καταφθάνει
καὶ ὀλίγου δεῖν τσιγγρίζεται μετὰ τοῦ Λαληγιάνη.
Πληρόνεται οἱ βουλευταὶ καὶ τὸν τῆς λίμας φόρον,
διαγελῶντες δι' αὐτὸ ὡς εἰδος ἀνακτόρου.

Ἀναιρῶν τὰ ἀνωτέρω
θὰ σᾶς πῶ τὰ κατωτέρω.

Γράψαντες, ὡς θὰ ἴδατε εἰς φύλλον τελευταῖον,
πῶς τοῦ Λαμπίκη πρόκειται τὸ ἔθνος μας νὰ μοιάσῃ,
καὶ τοῦτο θεωρήσαντες, ὡς ἔδει, ἀπευκταῖον,
διότι εἰς τ' ἀπροχώρητον ὅλ' ἡ Ἑλλάς θὰ φθάσῃ,
προχθὲς ἐσυναντήσαμεν τὸν κύριον Λαμπίκην,
καὶ ταῦτα διεβίβασεν εἰς τὸν Ῥωμηὸν μετὰ φρίκην.

Ναὶ μὲν, μᾶς εἶπεν, ἀληθῶς τὸ ἔθνος θὰ μοῦ μοιάσῃ,
διότι ἐκατήντησα ἡρώς τῶν πυροβόλων,
ἐν τούτοις πρέπει ὁ Ῥωμηὸς καλῶς νὰ ἐξετάσῃ
τίνες εἰσὶν οἱ αἴτιοι τῶν συμφορῶν μου ὄλων.
Μεγάλως σὲ εὐχαριστῶ διότι μ' ἀναφέρεις,
μὰ πρέπει κάπως δὰ καὶ σὺ τὸν βίον μου νὰ ξέρης.

Ἐν πρώτοις, ὡς γνωρίζετε, εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
τούτέστιν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν πάσης διπλωματίας,
ἐκεῖνος, ποῦ ἐφόρεσε τὴν πρὸ καλὴν βελάδα,
λαμβάνει καὶ παράσημα τιμῆς τε καὶ ἀξίας.
Ἐκ τούτου ἐννοήσαντες πολλοὶ τὴν ῥαπτική μου,
βελάδας ἐπαρήγγειλαν εὐθύς ἔς τὸ μαγαζὶ μου.

Κι' ἀφοῦ χάριν τῆς τέχνης μου παρασημοφοροῦνται,
καὶ ἔς τοὺς χοροὺς τῶν πρεσβειῶν καθείστων καμαρόνει,
τὸν ῥάπτῃν τῆς βελάδας των ποσῶς δὲν ἐνθουμούνται
καὶ ἔς τὰ καλὰ καθούμενα μοῦ ῥίχνουνε κανόνι.
Ἴδου ποιῶ μοῦ προξένησαν ἀπρόοπτον κακόν
κι' ἐκόντες μετὰ τέταξαν ἔς τὸ πυροβολικόν.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΤΗ

Εὐεργετικὴ
φιλανθρωπική.

Ὁ Ταβουλάρη θίασης, θῦμα φωτιᾶς ἀγρίας,
μὴ δυνηθεῖς οὔτε αὐτὰ τὰ ρούχα του νὰ σώσῃ,
εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφθάσε μετὰ ταλαιπωρίας,
σκοπεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ παράττασιν νὰ δώσῃ.
Ἐλπίζομεν πῶς τὸ κοινὸν πρὸς χάριν του θὰ σπεύσῃ
καὶ εἰς τοῦ Σίλλερ τοὺς Ληστὰς ἀθρόον θὰ συρρεύσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Ταμπακοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ βρῆτε
ὅ,τι πολυτελείας εἶδος ἐπιθυμεῖτε
Πρὸς τούτοις ἔχει πάλιν ὡς ἄλλοτε καὶ ἐφέτος
δῶρα πολὺ ὠραία διὰ τὸ Νέον Ἔτος.

Ἐτοῦ Σπύρου τοῦ Μπονάου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού,
θὰ εὕρετε καπέλα ὠραία τοῦ συρμού,
πτερά καὶ γαρνιτούρας, χιλιῶν εἰδῶν κορδέλαις,
ἄνθη διὰ καπέλα καὶ ἐκλεκταῖς δοντέλαις.
Ἐπίσης θὰ εὕρητε καὶ ἄνθη γιὰ κυρίας,
στεφάνους καὶ ἀνθοδέσμας, καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἡγγικεν, ὡς εἰκάσω, τὸ νέον ἔτος τώρα
καὶ σκέπτεται ὁ κόσμος πρὸ πάντων γιὰ τὰ δῶρα.
Ἡμεῖς, ἂν καὶ φρονοῦμεν τὸ ἔθιμον γελοῖον,
οὐχ ἦντο, ἂν τὰ δῶρα καὶ σεῖς ἐπιθυμήτε,
εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου τὸ Βιβλιοπωλεῖον
δῶρα χρυσοδεμένα καὶ ὠφέλιμα θὰ βρῆτε.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγαρῶν, ἵστην ἀγορὰν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓῆ ΜΑΓΝῆΣΑΛῆ λαμπρὸν Καφεπωλεῖον.
Συγχρόνως κόβει καὶ καφετὴν πολὺ φιλοκομμένον,
στὸ εἶδος τοῦ ἐξαιρετοῦ καὶ εἰς ὄλους φημισμένον.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα ἰστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μετὰ τῆς θεράμαις τῶν Χαυταίων—μ' ἕνα κάποιον Θεομακίον,

Καφενετὴ τῶν «Εὐφρονούντων» —νύκτα' μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, —κατσατζήδες ἄλλους τέσσας,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοέρι.